

GA IK NU DOOD ?

ER WAS EENS Hola , no panic , het wordt geen verhaal over prinsessen en kabouters maar over ONS , Vlamingen die na het harde werken een hobby hebben die ze met de moedermelk hebben mee gekregen en tegenwoordig met de vinger gewezen worden en als cafélopers of dierenmishandelaars over de tongen gaan.

Met de vinger wijzen mag niet , tongen mag alleen Brusselmans

Wat mag er eigenlijk nog buiten moorden , stelen bedriegen en betalen , ik zou het begot niet weten ? Als ge A zegt moet er ook een B volgen, wel , als ik en nog velen met mij s 'morgens het vinkenlokaal binnen gaan dan tuiten ons oren want de wachtende dames en heer die aan de overzijde staan wachten om als eerste de beenhouwerij te kunnen betreden , voel je , zie je en hoor je zeggen :” *Jawadde , t’is nog maar 8uur en ze gaan al op café , dronkaards , mijne vent zou dat n’en keer moeten proberen*” .

Dan denk ik : “ *ge moest het eens weten dat hij langs achter komt* ” . Het stoort mij want ze doen de moeite niet om de ware reden te achterhalen , ineens n’en stempel ! Om deze en andere redenen verdiep ik mij soms eens in het verleden , mijn en onze jeugd , de tijd dat eenvoud sierde en die eenvoud de mens zelf was !

Ik moet zo een jaar of 10 geweest zijn en moest zoals ieder kind overal mee met de ouders , correctie :voor trouwfeesten moest ge werken , dus 14 zijn , roken en pinten kunnen drinken . Maar de hoofdreden was wel dat er daar op het moment dat het orkest begon te spelen beter geen kinderen aanwezig waren . De nonkels bonden hun plastron rond hun voorhoofd en tantes staken hun gouden kettinkje met kruisje in de handtas want menige jartels , gaines en onderrokken werden geshowd tijdens de walsen en spellekes , hoe later hoe zatter . Na iedere slow en kusjesdans waren er woorden , maar finaal ging iedereen content naar huis , zo was het en is het niet meer .

Ze waren fier over hun kinderen en als er op familiefeesten al eens ruzie was dan waren de kinderen dikwijls de aanleiding , er werd gestoeft over de punten op school , de beeldekens die ze kregen van de pastoor , hoho , hoe groot ze al waren voor hun leeftijd Hoe meer kinderen hoe meer kindergeld .

U vraagt zich wel af : “ van waar die titel ???” . Op de koffietafel van een begrafenis zat ik tussen twee tantes , suikertantes naar het schijnt want ze hadden alle twee suiker bleek later , de ene wilde mij altijd een kusje geven maar ze had een snor , de andere was een knuffeltante en soms moest ik naar adem snakken als tussen de tweeling belande , maar plots zei de besnorde tegen de volslanke : “ *jaja , k’had het wel gepeinsd dat pépé zijnen kikker ging laten want de laatsten tijd sprak hij veel , heel veel over vroeger , den oorlog en zijn vinken ...*” . En het was wonderwel blijven hangen want nu anno 2022 besef ik dat ik dat ook veel doe , dus ga ik ook mijn kikker laten ??

Mijn ma stuurde mij altijd mee op café met mijn pa , hij werkte hard in de week tot de zaterdagmiddag en de zaterdagavond trok hij even naar zijn stamcafé nummer 3 want hij had er 5 , voor n’en export of , wat biljarten en ruzie maken over de koers want die tijd was Benoni Beheydt de plaatselijke held .

Mijn opdracht was om 22h beginnen zagen om naar huis te gaan , om 22h30 nog harder zagen en om 23h thuis te zijn . Terwijl hij de wedlijst van de koers invulde sloop ik met mijn limonadeke naar de “ BOLDENNE” , mijn zaterdagavondplezier .

Ik stak het licht aan en onder het starten van de TL-lampen zag ik de arena verschijnen in al zijn glorie . Het middenplein , hard met een dun laagje droge zavel , de twee stekken die aan de twee kanten de grond uit staken , diep in de grond verankerd , de buitenmuur met venster en daarvoor kiekendraad , overal kiekendraad tegen de rondvliegende platte bollen . Achter de stekken hetzelfde maar nog sterker . Aan de kant van de ingang was een soort tribuneke van afgedankte caféstoelen met terug de buffer van kiekendraad tot aan het plafond ... allee één groot kiekenkot , hoho .

Aan de muur hing een plank , de linkse helft in het wit met 10 grote gaten onder elkaar , de rechtse helft zwart met eveneens 10 gaten , boven de eerste rij stond “ wulder” en rechts “gulder” , daartussen hingen twee tappen aan een koordje , de ene wit de andere zwart , hoe mooi kan eenvoud toch zijn ? sorry voor dat “ zwart “ maar ja in die tijd ! Aan de deur lag een stapel stekbollen , de dunne soort met het schuine kantje en het gleufje voor de vingers en gemaakt uit zwaar sterk hout , goed voor 100 jaar .

Ik speelde , en rolde en schoot.....tot het moment dat de “gladiatoren” verschenen , mijn helden van de boldenne . Ik kende de leden van de club allemaal , zelfs hun bijnaam . Zo

was er Dolf de “wrijver “ , hij wreef zijn bolle wel 20 maal af voor hij speelde , tactiek ! Louis de “Roeper” , hij bleef maar “ Stekke” roepen zolang de bolle liep . René de “rekker” , hij had lange benen en rekte zich zo ver richting de stekke dat hij ze bijna kon raken , allee bijna . En dan mijn idool : Frans de “klopper “ , de laatste bolle , de opkuiser , redder in nood , de schrik van de kiekendraad , de man met de hardste scheute van Vlaanderen . Als hij met zijn bolle zwaaide gelijk n’en diskuswerper hield iedereen de adem in en hoopten dat de draad sterk genoeg zou zijn tegen de rondvliegende bollen , ongezien . Op zijn grafsteen staat : “ hier rust Fransde klopper “ . Het was mooi om zien hoe iedereen opging in het spel , mouwen opgerold , bollekeszakdoek rond de steunknie , tip van de schoen tegen de stek , door de knie buigen , bolle positioneren in de hand , wipje geven met de juiste curve en weg was ze, topsport van de gewone man voor de eer en een pint . Ik verloor altijd de tijd uit het oog en moest steeds aan mijn tweede zaagbeurt starten met als gevolg dat we maar om 23h30 thuis waren , ik helemaal onder het zavelstof en mijn pa onder de exports .

Voor wie het niet kent of die tijd niet heeft mogen ervaren zal dit “ niet cool zijn “ maar wij kregen er warm van , van binnen , genieten van de eenvoud en de mensen die zichzelf durfden zijn .

Ze lieten het horen dat ze bolder , visser , duivenmelkerof vinkenier waren!

Nu , in een tijdperk waar we dagelijks horen dat zwar..., ne..., alog..., ma., vro... scheldwoorden zijn dus strafbaar bij gebruik , vraag ik mij af waarom steeds de naam van onze hobby gelinkt wordt aan vooroordelen en onwaarheden . Onbekend zal onbemind zijn! Allee , ga ik nu dood ? Denk het niet want dat is te lastig , te duur en ik wil die vrouwen aan de beenhouwer nog veel stof geven om te lammeren .

Onder ons : dienen beenhouwer verkoopt “ klaargemaakte gerechtjes “ , daarom staan ze zo vroeg aan zijn deur , dat is wat anders hé !!

Lucien van Gent